

บทที่ 1

บทนำ

1. หลักการและเหตุผล

ในอดีตช่วงปี 2516 – 2519 กลุ่มนักศึกษาซึ่งจัดตั้งเป็นขบวนการนิสิตนักศึกษามีกิจกรรมหนึ่งทางการเมือง คือการขับเคลือนจิตสำนึกและสร้างการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ต่อมาภายหลังเหตุการณ์วันที่ 6 ตุลาคม 2519 กลุ่มนักศึกษาถูกวิพากษ์จากคนจำนวนหนึ่งว่าเป็นตัวแทนและเครื่องมือทางการเมืองของฝ่ายซ้าย ในขณะที่ขบวนการนักเรียนอาชีวศึกษาก็ถูกวิพากษ์ว่าเป็นตัวแทนทางการเมืองของฝ่ายขวา แต่ต่อมากลุ่มนักศึกษาเหล่านี้ได้ลดบทบาทลง และสถาบันอุดมศึกษาที่เริ่มมีความอ่อนล้าทางจิตวิญญาณสังคมด้วย แม้ว่าช่วงปี 2520 สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยจะมีการเติบโตหลายกลุ่ม เช่น กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเฉพาะทาง โดยเฉพาะเทคโนโลยีที่เติบโตตามการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม ได้แก่ กลุ่มเทคโนโลยีพระจอมเกล้า กลุ่มเทคโนโลยีราชมงคลซึ่งพัฒนามาจากวิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยเกษตรและวิทยาลัยอาชีวศึกษาจำนวนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การเติบโตของสถาบันอุดมศึกษาที่ผ่านมากถูกวิพากษ์ว่าเติบโตอย่างไร้ทิศทาง ไร้ขอบเขต อ่อนคุณภาพ และขาดมิติของประโยชน์ มิติของปัญญา มิติของจิตวิญญาณและปฏิสัมพันธ์กับสังคม (กฤษณพงศ์ กีรติกร, 2542: 3)

ซึ่งช่วงนี้เอง (พ.ศ. 2519 - พ.ศ. 2534) การเมืองไทยถูกเรียกว่า “ประชาธิปไตยครึ่งใบ” การเมืองอยู่ในอำนาจของทหาร และต่อมาในยุครัฐบาลของพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ (พ.ศ. 2531 – พ.ศ. 2534) แม้ว่าจะมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็ตาม แต่นายกรัฐมนตรีและสมาชิกวุฒิสภายังคงมาจากการแต่งตั้ง ในขณะที่เดียวกันคนชนชั้นกลางก็ได้รับการศึกษาเพิ่มมากขึ้น ตลาดแรงงานภาคเอกชนขยายตัวเนื่องจากเสถียรภาพทางการเมืองมีมากขึ้น ดังนั้นการขยายธุรกิจการลงทุนจึงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนอาจกล่าวได้ว่าเศรษฐกิจไทยเจริญเติบโตและก้าวล้ำนำการเมืองของประเทศ (นารีวรรณ กลิ่นรัตน์, 2550: 26 - 27)

ต่อมาในปี พ.ศ. 2534 เกิดการรัฐประหาร โดยคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ (รสช.) ได้ทำการรัฐประหารยึดอำนาจจากรัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ และเกิดเหตุการณ์ทางการเมืองอีกมากมายตามมากระทั่ง ปี พ.ศ. 2535 คณะ รสช. เองก็มีพฤติกรรมร้ายว่ผิดปกติ ประกอบกับภายหลังการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2535 พรรคเสียงข้างมากกลับเสนอชื่อ

พลเอกสุจินดา คราประยูรให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนนายณรงค์ วงศ์วรรณ หัวหน้าพรรคสามัคคีธรรม โดยอ้างว่านายณรงค์เป็นบุคคลที่สหรัฐอเมริกาสงสัยว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในการค้ายาเสพติดและถูกปฏิเสธการให้วีซ่าเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา เหตุการณ์ต่างๆ ล้วนก่อให้เกิดความไม่พอใจจากคนชนชั้นกลางเป็นอย่างมาก จนเกิดเหตุการณ์ “พฤษภาทมิฬ” ซึ่งเป็นการรวมตัวกันของคนชนชั้นกลางในเมืองจำนวนมาก คนเหล่านี้ล้วนมีฐานะดี การศึกษาดี จนได้รับการเรียกขานว่า “มือบมือถือ” เหตุการณ์นี้ส่งผลได้ด้วยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเรียกพลเอกสุจินดา คราประยูร และพลตรีจำลอง ศรีเมืองเข้าเฝ้าเพื่อรับฟังพระราชดำรัส แล้วเหตุการณ์ทั้งหมดก็ยุติลง กล่าวได้ว่าเหตุการณ์พฤษภาทมิฬคนชนชั้นกลางได้เข้ามามีบทบาทอีกครั้งแต่เป็นคนชนชั้นกลางในรูปของแรงงานในระบบตลาดไม่ใช่นักศึกษาปัญญาชนเหมือนในอดีต (นาริวรรณ กลิ่นรัตน์, 2550: 28 - 29)

เมื่อพิจารณาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของคนชนชั้นกลางในสังคมไทย พบว่า ในอดีตกลุ่มนักศึกษาให้ความสนใจและมีส่วนร่วมทางการเมืองจนก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมือง ต่อมาคนชนชั้นกลางที่ให้ความสนใจและมีส่วนร่วมทางการเมืองได้แปรเปลี่ยนเป็นกลุ่มแรงงานในระบบตลาด ซึ่งปรากฏการณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของนิลบล ใจอ่อนน้อม (2543) ซึ่งศึกษาเรื่อง “การเปิดรับข่าวสารทางการเมืองและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับต่ำ โดยระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองแตกต่างกันตามระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างด้วย

สำหรับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มนักศึกษางานวิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษา: กรณีศึกษาเปรียบเทียบนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงกับมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (ABAC)” พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับสูง ส่วนนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับปานกลาง และพบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีส่วนร่วมทางการเมือง มีความเข้าใจในหลักการปกครองระบอบประชาธิปไตย มีความรู้สึกรับผิดชอบทางการเมือง มีวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยในระดับสูงกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ นอกจากนี้ความรู้สึกรับผิดชอบทางการเมือง และวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยยังมีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่วนความเข้าใจในหลักการปกครองระบอบประชาธิปไตยไม่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ความรู้สึกรับผิดชอบทางการเมือง วัฒนธรรม

ทางการเมืองแบบประชาธิปไตย และความเข้าใจในหลักการปกครองระบอบประชาธิปไตยไม่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (จุฑามาศ ประยูรทอง, 2547: 4-5)

อย่างไรก็ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนไว้ในหมวด 7 การมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยตรงของประชาชน โดยประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งสามารถมีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานรัฐสภา ให้รัฐสภาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติได้ นอกจากนี้ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งสามารถเข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภา เพื่อให้วุฒิสภามีมติถอดถอนบุคคลออกจากตำแหน่ง รวมไปถึงการออกเสียงประชามติในเรื่องที่อาจส่งผลกระทบต่อประชาชนและประเทศชาติ และในกรณีที่กฎหมายกำหนดให้มีการออกเสียงประชามติ (สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, 2551: 131-134)

แม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 จะกำหนดเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยตรงของประชาชนไว้ แต่ประชาชนก็ยังมีส่วนร่วมทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากปัญหาด้านทัศนคติและค่านิยมทางการเมือง ปัญหาด้านความรู้ ปัญหาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน ปัญหาเกี่ยวกับผู้นำท้องถิ่น ข้าราชการ และปัญหาเกี่ยวกับการนำเสนอข้อมูลสู่สาธารณชน (โกวิทย์ พวงงาม และคณะ, ม.ป.ป. : 592-593) นอกจากนี้ยังพบข้อสังเกตจากตัวบทกฎหมาย กล่าวคือ การมีส่วนร่วมของประชาชนโดยการออกเสียงประชามติยังเป็นแค่การเสนอแนะให้แก่รัฐบาล โดยไม่ผูกพันให้รัฐบาลปฏิบัติตาม สิทธิของประชาชนในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐยังไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์แห่งรัฐธรรมนูญ การส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของประชาชนยังเป็นไปได้ยากหากยังรวมศูนย์อำนาจจากส่วนกลาง ซึ่งจะทำให้เกิดวัฒนธรรมการใช้อำนาจของฝ่ายรัฐ เจตนารมณ์ในการสร้างความโปร่งใส และการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองทำได้ยาก นอกจากนี้การมีส่วนร่วมทางการเมืองตามกฎหมายประชามติและการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนกลับกลายเป็นการสร้างความขัดแย้งของคนในสังคม รัฐธรรมนูญฯ พ.ศ. 2550 อาจจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักการเมืองในแง่การสร้างระบบอุปถัมภ์ การซื้อเสียงได้ เพราะรัฐธรรมนูญฯ พ.ศ. 2550 ไม่ได้ออกแบบการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างตลาดการเมืองให้มีการแข่งขันที่สมบูรณ์ (ประโยชน์ เจริญสุขและคณะ, 2551: 44)

ด้านความรู้ความเข้าใจการศึกษาวิจัยเรื่อง “สิทธิหน้าที่ กับบทบาทการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาประเทศ” พบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในประเด็นเรื่องสิทธิในระดับปานกลาง และประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในประเด็นเรื่องหน้าที่พลเมืองในระดับปานกลาง นอกจากนี้ยังศึกษาพบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในประเด็นเรื่องประชาธิปไตยแบบมี

ส่วนร่วมในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน เนื่องจากการสร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องสิทธิ หน้าที่ และบทบาทการมีส่วนร่วมให้กับประชาชนมีไม่มาก รวมถึงสภาพเศรษฐกิจทำให้ประชาชนต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดทางเศรษฐกิจ ซึ่งส่งผลให้สังคมไทยไม่เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ รวมถึงประชาชนขาดความเชื่อมโยงบทบาทและสถานภาพของตนเองให้เข้ากับเรื่องของการพัฒนาประเทศ ส่งผลให้ประชาชนเข้าใจผิดว่าการพัฒนาประเทศเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐและผู้แทนราษฎรเท่านั้น โดยประชาชนได้ทำหน้าที่เสร็จสิ้นแล้ว ด้วยการเลือกผู้แทนไปทำหน้าที่แทนตนเอง (ประ โยชน์ เจริญสุขและคณะ, 2551: 84-86)

ดังนั้นการสร้างควมามีส่วนร่วมให้กับประชาชนชาวไทยจึงจำเป็นต้องใช้เวลาพอสมควร โดยต้องสร้างการตระหนักรู้ถึงการมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ และสร้างความรู้ความเข้าใจต่อประเด็นเรื่องการมีส่วนร่วมให้กับประชาชนอย่างกว้างขวางทั้งในด้านเนื้อหาสาระ และช่องทางการสื่อสารที่สามารถเข้าถึงผู้รับสารที่แตกต่างกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2548 มาตรา 5 ระบุว่า ให้สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลตามพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2548 เป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตามพระราชบัญญัตินี้ จำนวน 9 แห่ง คือมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน และให้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลแต่ละแห่งตามวรรคหนึ่งเป็นนิติบุคคลและเป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานอัยการสูงสุด, Internet, 2009)

ทั้งนี้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2548 มาตรา 7 ระบุว่า ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาด้านวิชาชีพและเทคโนโลยี มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูงที่เน้นการปฏิบัติ ทำการสอน ทำการวิจัย ผลิตครูวิชาชีพ ให้บริการทางวิชาการในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแก่สังคม ทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยให้ผู้สำเร็จอาชีวศึกษามีโอกาสในการศึกษาต่อด้านวิชาชีพเฉพาะทางระดับปริญญาเป็นหลัก (สำนักงานอัยการสูงสุด, Internet, 2009) ดังนั้นบทบาทของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล จึงฉายภาพของนักประดิษฐ์ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากกว่าการร่วมกิจกรรมทางการเมือง

การศึกษาวิจัยหัวข้อ “การเปิดรับข่าวสารทางการเมือง ความรู้ และการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร” จึงเป็นเรื่องที่ยังไม่เคยมีการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างนี้มาก่อน และเป็นหัวข้อที่น่าสนใจในการค้นคว้าหาคำตอบในประเด็นการเปิดรับข่าวสารทางการเมือง ความรู้ทางการเมือง และการศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มคนชนชั้นกลางซึ่งเป็นนักศึกษาในกลุ่มสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร

2. คำถามนำวิจัย

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร มีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองอย่างไร
2. นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร มีความรู้ทางการเมืองหรือไม่ อย่างไร
3. นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร มีส่วนร่วมทางการเมืองหรือไม่ อย่างไร
4. การเปิดรับข่าวสารทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับความรู้ทางการเมืองของนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร
5. การเปิดรับข่าวสารทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางการเมือง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความรู้ทางการเมือง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองกับความรู้ทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร

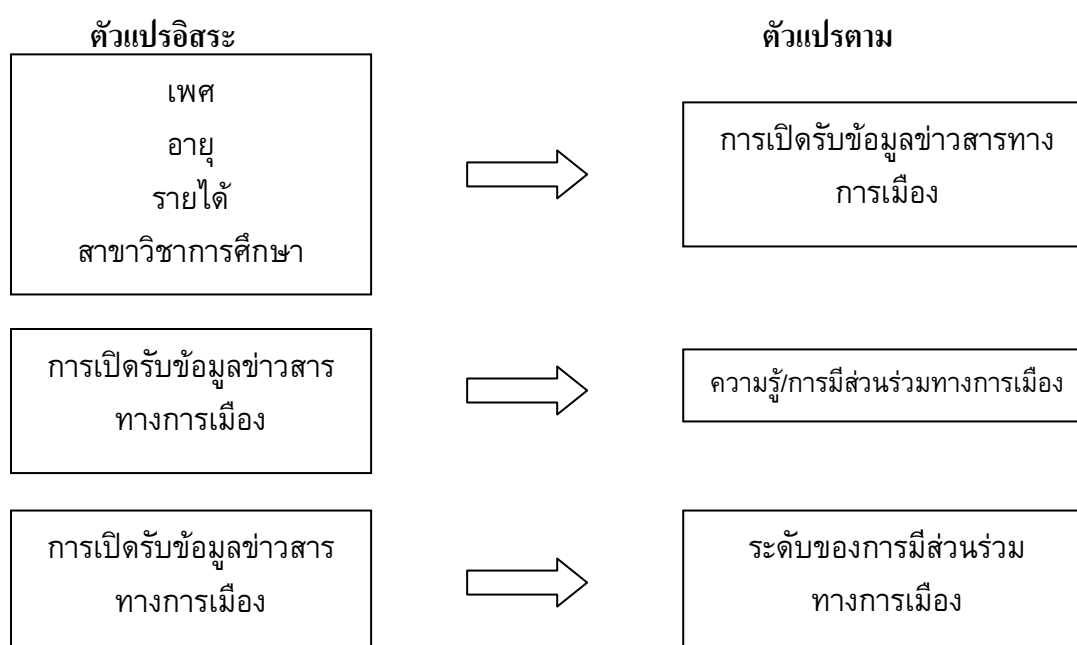
4. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การเปิดรับข่าวสารทางการเมือง ความรู้ และการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร” เป็นการศึกษาเชิงปริมาณกับกลุ่มประชากรนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 4 มหาวิทยาลัย คือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

กลุ่มตัวอย่างในการสำรวจ คือ นักศึกษาในวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 12 วิทยาเขต ประกอบด้วย 1) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร: วิทยาลัยการพระนคร โชติเวช เทเวศร์ ชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ พระนครเหนือ 2) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ: บพิตรพิมุข มหาเมฆ เทคนิคกรุงเทพฯ พระนครใต้ 3) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก: จักรพงษ์ภูวนารถ อุเทนถวาย 4) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์: บพิตรพิมุข จักรวรรดิ วิทยาลัยเพาะช่าง โดยแจกแบบสอบถามแบบให้โควตาวิทยาเขตละ 35 ชุด จากนั้นแจกแบบบังเอิญแต่ให้กระจายตามเพศ อายุ และสาขาวิชา รวมจำนวนทั้งสิ้น 420 คน

5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ได้ดังนี้

6. วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การเปิดรับข่าวสารทางการเมือง ความรู้ และการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร” เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ผู้วิจัยใช้วิธีการสำรวจในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 420 คน ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติการแจกแจงความถี่ (Frequency) หาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ผลรวม (Sum) และใช้สถิติค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ในการทดสอบความสัมพันธ์

7. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการศึกษาพฤติกรรม的开รับข่าวสารทางการเมือง และความรู้ทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถนำไปใช้ตอบปรากฏการณ์ทางการเมืองของกลุ่มนักศึกษาสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนสามารถนำไปใช้ศึกษาและวางแผนการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้

2. การศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร ช่วยทำให้ทราบลักษณะการมีส่วนร่วมทางการเมือง และระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มนักศึกษาสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

3. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ช่วยให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองกับความรู้ทางการเมือง และความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร

8. นิยามศัพท์

นักศึกษา	หมายถึง	บุคคลที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร	หมายถึง	1.มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร: วิทยาลัยการพระนคร โชติเวช เทเวศร์ ชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ พระนครเหนือ 2. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ: ทุ่งมหาเมฆ บพิตรพิมุข

	3. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก: จักรพงษ์ภูวนารถ อุเทน ถวาย 4. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์: บพิตรพิมุข จักรวรรดิ วิทยาลัยเพาะช่าง
การเมือง	หมายถึง การกระทำที่เกี่ยวข้องกับสาธารณะ และกระทำอย่างเป็นสาธารณะเพื่อที่จะร่วมกันแก้ปัญหาของสาธารณะ และส่งผลให้ความเป็นอยู่ของประชาชนดีขึ้น โดยหมายรวมถึงกิจกรรมทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการในระดับต่างๆ
การมีส่วนร่วมทางการเมือง	หมายถึง กระบวนการที่ประชาชนได้ตัดสินใจเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมทางการเมืองโดยความสมัครใจ ตั้งแต่ระดับน้อยที่สุดจนถึงระดับมากที่สุด
ข่าวสารทางการเมือง	หมายถึง ข้อมูลข่าวสารและความรู้ที่เกี่ยวกับการเมืองทั้งในเรื่องของการเปลี่ยนแปลง ความเคลื่อนไหวต่างๆ ข้อมูลข่าวสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับระบบการเมืองทั้งระบบตั้งแต่ข่าวสารของรัฐบาล พรรคการเมือง รัฐสภา ความเป็นอยู่ผลกระทบต่อประชาชน สถานการณ์บ้านเมืองทั้งในและต่างประเทศ